

Ciklā “Septiņas māsas” iznākušās grāmatas:

Septiņas māsas, 2016

Vētru māsa, 2016

Ēnu māsa, 2017

Pērļu māsa, 2018

Mēness māsa, 2019

Neiedomājami aizraujoši, iedvesmojoši un sirdi sildoši – tādi ir Lūsindas Railijas brīnišķīgā cikla “Septiņas māsas” romāni. Var just, ka autore mīl ikvienu pašas radīto grāmatas varoni, un līdz ar viņu tos iemīl arī lasītājs. Spoži un labi romāni!

Lūsija Folijs, rakstniece

Lūsindai Railijai izdodas uzkarsēt lasītāju emocijas, turklāt jau sesto reizi pēc kārtas! “Saules māsa” viennozīmīgi ir līdz šim žilbinošākais, izaicinošākais un dziļākais “Septiņu māsu” cikla romāns.

Lancashire Evening Post, Anglija

Katra jauna Lūsindas Railijas grāmata ir kā košs ceļojums laikā un telpā.

La Stampa, Itālija

Arī romāns “Saules māsa”, tāpat kā ikviens cits autores sarakstītais darbs, atklāj Lūsindas Railijas aizrautību ar vēsturi un liecina par pamatīgu izpēti darbu. Rakstniece, izmantojot zināšanas par dažādām zemēm, kultūrām un laikmetiem, ir radījusi pārlicinošu darbības fonu, ko apdzīvo brīnišķīgi tēli.

NRK, Norvēģija

LUCINDA RILEY

THE

Sun
Sister

LŪSINDA RAILIJA

Saules māsa

ELEKTRAS STĀSTS

No angļu valodas tulkojusi

Ligita Lanceniece

821.111-31

Ra 312

Lucinda Riley

THE SUN SISTER

Copyright © Lucinda Riley, 2019

All rights reserved.

Cover design © Miriam Edmunds

Vākam izmantoti attēli © Lee Avison/Trevillion images © Shutterstock

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ligita Lanceniece, 2020

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-9079-0

Veltits Ellai Kicelerei

*Ir sievietes, kas baidās no uguns,
Un ir sievietes, kas par tādu kļūst...*

R. H. Sins

Tēlu saraksts

ATLANTĪDA

Pā Solts – *māsas adoptējušais tēvs (miris)*
Marina (Mā) – *māsu audzinātāja*
Klodija – *saimniecības vadītāja Atlantīdā*
Džordžs Hofmens – *Pā Solta jurists*
Kristjens – *kapteinis*

MĀSAS D'APLIJĒZAS

Maija
Alija (Alkione)
Zvaigznīte (Asterope)
Sese (Selīna)
Tigija (Taigeta)
Elektra
Merope (iztrūkstoša)

Elektra

Nujorka

2008. gada marts

– Es neatceros, kur biju un ko darīju, kad uzzināju, ka nomiris mans tēvs.

– Skaidrs. Vai vēlaties par to parunāt?

Es noraudzijos Terēzā, kas sēdēja savā ādas krēslā un atgādināja man miegaino susuru no “Alises Brīnumzemē” vai kādu no tā peļveidīgajiem draugiem. Terēza bieži mirkšķināja acis aiz apaļajām brillītēm un pastāvīgi rauca lūpas. Viņai bija lieliskas kājas, ko līdz ceļgaliem sedza tvīda svārki, un ļoti glīti mati. Nospriedu, ka viņa varētu būt skaista sieviete, ja vien to vēlētos, bet bija skaidrs, ka Terēzai svarīgi ir tikai tas, lai izskatītos gudra un skolota.

– Elektra? Kur jūs atkal pazudāt?

– Ak, atvainojiet, domās biju aizklīdusi jūdžēm tālu.

– Vai prātojāt, kā jutāties, kad nomira tēvs?

Tā kā savas patiesās domas es viņai atklāt nevarēju, tad piekritoši pamāju ar galvu. – Jā.

– Un?

– Es tiešām neko neatceros. Diemžēl.

– Izskatās, ka tēva nāve jūs saniknojusi, Elektra. Kāpēc bijāt dusmīga?

– Es neesmu... nebiju. Vienkārši neko nespēju atcerēties.

– Jums nav nekādu atmiņu par savām izjūtām tajā brīdī?

– Nē.

– Labi.

Vēroju, kā Terēza kaut ko ieraksta piezīmju blokā – tas varētu būt kaut kas no sērijas “atsakās runāt par tēva nāvi”. Tā bija teicis arī iepriekšējais psihoterapeits, kaut gan toreiz nebūt nebiju klusējusi. Pa šiem gadiem biju ielāgojusi, ka dakteriem par katru cenu gribas noskaidrot iemeslu, kāpēc esmu tik uzvilakta, un tad viņi pieķeras šim notikumam gluži kā pele sieram gabalam un tērpina mani tik ilgi, līdz beidzot es padodos un sarunāju visādas muļķības, lai tikai viņi būtu apmierināti.

– Un kā jūs uztverat notikušo ar Miču?

Ar vārdiem, ko es varētu veltīt savam bijušajam, laikam pietiktu, lai Terēza ķertos pie signālpogas un brīdinātu apsardzi, ka izmukusi traka sieviete, kas vēlas noraut olas vienam no slavenākajiem rokmūziķiem pasaulē. Tāpēc, norijusi tos, saldi pasmaidīju.

– Viss kārtībā. Es dzīvoju tālāk.

– Iepriekšējās vizītes laikā jūs bijāt ļoti nikna uz viņu, Elektra.

– Jā, bet nu esmu samierinājusies. Patiešām.

– Nu, tās ir labas ziņas. Un kā ar dzeršanu? Spējat to mazliet vairāk kontrolēt?

– Jā, – sameloju. – Klau, tagad gan man jāsteidzas uz tikšanos.

– Bet mūsu seanss vēl ir tikai pusē, Elektra.

– Jā, zinu, un man ir ļoti žēl, bet tāda nu ir dzīve. – Es piecēlos un gāju uz durvīm.

– Varbūt šonedēļ varat atnākt vēl kādu reizi, ja manā grafikā būs brīvs laiks? Pirms aiziešanas aprunājieties ar Mārsiju.

– Labi, paldies, – es attraucu, jau gandrīz aizvērusi durvis. Vienā mierā pagāju garām reģistratorei Mārsijai un devos uz liftu. Tas pienāca uzreiz; iekāpu tajā, aizvēru acis – nespēju paciest noslēgtu telpu – un atspiedu galvu pret vēso marmora apdares paneli.

Jēziņ, es nodomāju, kas ar mani notiek? Kāpēc es nevaru pateikt taisnību pat savai psihoterapeitei?

Tev ir pārāk liels kauns stāstīt kādam patiesību... Un, pat ja to izdarītu, vai gan viņa saprastu? – centos attaisnoties pati savā priekšā. Terēza droši vien kopā ar vīru dzīvo kārtīgā sarkanbrūnu ķieģeļu mājā, viņiem ir divi bērni, un ledusskapja durvis rotā ar magnētiņiem

piestiprināti bērnu zīmējumi. Ak jā, es domās piebildu, un vēl viņiem virs dīvāna noteikti ir piekārtā viena no tām vēmienu izraisošajām fotogrāfijām ar mammu, tēti un bērneļiem – visi tērpušies līdzīgos kreklīšos.

– Uz kurieni, mem? – pavaicāja šoferis.

– Uz mājām, – es atteicu un, paķērusi no miniatūrā ledusskapīša ūdens pudeli, žigli aizvēru tā durvis, iekams nebiju izjutusi kārdinājumu ķerties pie alkohola rezervēm. Pulkstenis rādīja pāri pieciem pēcpusdienā, un mani mocīja drausmīgas galvassāpes, ar kurām netika galā pat vesels lērums tablešu. Toties vakardienas ballīte, cik nu spēju atcerēties, bija visai izdevusies. Ieradies pilsētā, pie manis uz pāris glāzītēm bija iegriezies Moriss, mans jaunais draugs dizainers, kopā ar dažiem paziņām, kuri vēlāk uzaicināja vēl citus... Neatcerējos, kā aizgāju gulēt, bet, kad no rīta pamodos, atklāju, ka gultā man līdzās guļ nepazīstams vīrietis. Svešais bija itin pievilcīgs, un, kad bijām vēlreiz iepazīnuši viens otra ķermeni, es pajautāju viņa vārdu. Fernando vēl pirms dažiem mēnešiem bija strādājis par *Walmart* preču piegādātāju, bet tad kāds no klientiem bija viņu ievērojis un licis piezvanīt savam draugam no modeļu aģentūras Ņujorkā. Tad Fernando pateica, ka būtu laimīgs kādreiz pavadīt mani uz sarkanā paklāja – no pieredzes zināju, ka foto ar mani pie rokas sekmētu “mistera Volmārta” karjeras augšupeju zibens ātrumā, – un pasteidzos veikli atbrīvoties no šī zeļļa.

Vai tas ko mainītu, ja tu mīsi Susurei būtu atklājusi patiesību? Ja būtu atzinusies – vakar biji tā pielējusies un piešņaukusies, ka neatcerētos neko, pat ja būtu pārgulējusi ar pašu Santaklausu? Ka iemesls, kāpēc nespēj domāt par tēvu, nav vis viņa nāve, bet gan apziņa, cik ļoti viņš par tevi kaunētos... bija kaunējies?

Kad Pā Solts bija dzīvs, es vismaz zināju, ka viņš nevar redzēt, ko daru, bet tagad, pametis šo pasauli, viņš bija kļuvis visuresošs – vakar tēvs varēja būt manā guļamistabā, bet šodien šeit, šajā pašā limuzīnā...

Es padevos, pasniedzos pēc mazās vodkas pudelītes un salēju tās saturu sev mutē, cenšoties nedomāt par sarūgtinājumu, ko pamanīju Pā sejā, kad redzēju viņu pēdējo reizi. Viņš bija atbraucis uz Ņujorku,

lai mani satiktu, jo viņam esot man kas sakāms. Izvairījos no viņa līdz pat pēdējam vakaram, kad beidzot negribīgi piekritu kopīgām vakariņām. Ierados *Asiate*, restorānā netālu no Centrālparka, jau krietni uztankojusies ar vodku. Maltītes laikā stīvi sēdēju viņam pretī un ikreiz, kad viņš mēģināja uzsākt sarunu par tematu, ko nevēlējos apspriest, pasteidzos nozust tualetē, lai pāris reižu iešņauktu.

Kad tika atnests deserts, Pā sakrustoja rokas un noraudzījās manī. – Esmu ļoti noraizējies par tevi, Elektra. Izskatās, it kā tu būtu tālu projām.

– Tev nav ne jausmas, kāds spiediens man jāiztur, – es atcirtu. – Ko tas viss no manis prasa! – Par turpmāko man bija visai neskaidras atmiņas, zināju vien to, ka biju piecēlusies un aizgājusi prom. Nu vairs nekad nenoskaidrošu, ko tēvs gribēja man sacīt...

– Un kāda velna pēc tas tevi uztrauc, Elektra? – es sev vaicāju un, noslaucījusi lūpas, iebāzu tukšo pudelīti kabatā, jo šis limuzīna šoferis tikai nesen bija sācis strādāt, un negribēju, lai avīzē parādītos raksts, ka esmu izdzērusi visu minibāru. – Viņš tik un tā nebija tavš īstais tēvs.

Turklāt tagad jau bija par vēlu. Pā bija aizgājis – tāpat kā visi citi, ko jebkad biju mīlējusi, – un bija vien jādzīvo tālāk. Man viņš nemaz nav vajadzīgs, man neviens nav vajadzīgs...

– Esam klāt, – šoferis paziņoja pa mašīnas iekšējo telefonu.

– Paldies. Es ātri izkāpšu, – piebildu un, to izdarījusi, aizcirtu mašīnas durvis. Centos, lai mana ierašanās jebkurā vietā būtu iespējami nemanāmāka; citas slavenības maskēšanās nolūkos varēja uzlikt tumšas brilles un mierīgi doties vakariņot uz vietējo ēstuvī, bet es biju sešas pēdas gara, tāpēc mani allaž ievērotu, pat ja es nebūtu slavēta.

– Sveika, Elektra!

– Tomij! – es sasveicinājos, izspiezdama smaidu, un tuvojos dzīvojamā nama ieejas durvīm. – Kā klājas?

– Labi un, satiekot jūs, vēl labāk. Vai bija jauka diena?

– Jā, izcila, paldies, – atteicu, palūkodamās lejup – tieši tā, lejup – uz savu kvēlāko fanu. – Līdz rītam, Tomij!

– Noteikti, Elektra. Vai vakarā nekur nebrauksiet?

– Nē, šodien man nekas nav paredzēts. Atā! – sacīju un, pamājusī ar roku, iegāju iekšā.

Vismaz viņš mani mīl, es domās sev teicu, savākdama no durvju sarga man pienākušo pastu, un devos uz liftu. Stāvot blakus šveicaram, kas brauca man līdzi, jo tas bija viņa darbs (prātoju, vai neiedot viņam paturēt dzīvokļa atslēgas – tās bija mana vienīgā nešļava), domāju par Tomiju. Gandrīz katru dienu viņš dežurēja uz ielas pie nama durvīm un darija to jau vairākus mēnešus. Sākumā tas mani bija biedējis, un es lūdzu durvju sargam viņu padzīt. Bet Tomijs neatkāpās ne soli, apgalvodams, ka viņam esot visas tiesības atrasties uz ietves, viņš nevienu neapdraudot un vēloties tikai mani pasargāt. Durvju sargs man ieteica vērsties policijā un apsūdzēt Tomiju par izsekošanu. Bet kādu rītu es pavaicāju, kāds ir viņa pilnais vārds, un tad pameklēju informāciju internetā. Feisbukā atklāju, ka Tomijs ir armijas veterāns, kurš apbalvots ar medaļām par drošsirdību Afganistānā, un ka viņam Kvīnsā ir sieva un meita. Pēc tam Tomija klātbūtne mani vairs neuztrauca, drīzāk radīja drošības sajūtu. Turklāt viņš vienmēr bija pieklājīgs un izrādīja cieņu, tāpēc es lūdzu durvju sargu likt Tomijam mieru.

Šveicars izkāpa no lifta un pakāpās sāņus, lai palaistu mani. Tad mums bija jāveic savdabīga deļa – man jāpasper solis atpakaļ, bet viņam jāpaiet garām, lai dotos uz manu penthausa dzīvokli un atvērtu man durvis ar kopīgo atslēgu.

– Lūdzu, mis d’Aplijēza. Lai jums jauka diena! – viņš, palokot galvu, novēlēja.

Redzēju, ka šveicara acīs nav ne kripatas siltuma. Zināju, ka šejienes personāls vēlas, lai es pagaistu no šī nama kā dūmu mākonis. Vairums nama iemītnieku te dzīvo jau kopš laikiem, kad vēl bija tikai aizmetņi mātes vēderā tālā pagātnē un kad tumšādaina sieviete, kāda biju es, justos privilīģēta, ja varētu būt viņu kalpone. Viņi visi bija dzīvokļu īpašnieki, bet es, kaut arī bagāta, biju tikai nomniece, kas irē mirušas saimnieces mitekli. Viņas dēls bija to izremontējis un centies pārdot par nesamērīgi augstu cenu, bet kaut kādas krīzes dēļ